

Arrest

nr. 126 780 van 7 juli 2014
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Senegalese nationaliteit te zijn, op 19 juli 2013 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 26 februari 2013 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf, in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ongegrond wordt verklaard en van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van dezelfde datum tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 26 mei 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 30 juni 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat L. PEPERMANS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. BRACKE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster diende, via een op 20 augustus 2009 gedateerd schrijven, een aanvraag in om, in toepassing van artikel 9ter wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd.

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid nam op 13 oktober 2011 de beslissing waarbij verzoeksters aanvraag om, op medische gronden, tot een verblijf te worden gemachtigd ontvankelijk wordt verklaard.

1.3. Op 26 februari 2013 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de beslissing waarbij verzoeksters aanvraag om, in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, tot een verblijf te worden gemachtigd ongegrond wordt verklaard en de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

De beslissing waarbij verzoeksters aanvraag tot afgifte van een verblijfsmachtiging als ongegrond wordt afgewezen, die haar op 19 juni 2013 ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 20.08.2009 bij aangetekend schrijven bij onze diensten werd ingediend door :

*[D.W.] [...]
nationaliteit: Senegal
[...]*

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, aanvraag die door onze diensten ontvankelijk werd verklaard op 13.10.2011, deel ik u mee dat dit verzoek ongegrond is.

Reden:

Het aangehaalde medisch probleem kan niet worden weerhouden als grond om een verblijfsvergunning te bekomen in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen.

Er worden medische elementen aangehaald voor [D.W.]. De arts-adviseur evalueerde deze gegevens op 25.02.2013 (zie verslag in gesloten omslag in bijlage) en concludeerde dat de aangehaalde elementen niet weerhouden konden worden.

Derhalve

*1) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit, of
2) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft.
Bijgevolg is niet bewezen dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).”*

Dit is de eerste bestreden beslissing.

Het bevel om het grondgebied te verlaten, dat verzoekster eveneens op 19 juni 2013 werd betekend, bevat de volgende motivering:

“In uitvoering van de beslissing van [P.F.], attaché, gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, wordt aan de genaamde:

[D.W.] [...], nationaliteit Senegal

*Het bevel gegeven, om ten laatste binnen 30 dagen na de kennisgeving, het grondgebied van België te verlaten, evenals het (de) grondgebied(en) van de volgende Staten :
Duitsland, Oostenrijk, Denemarken, Spanje, Estland, Finland, Frankrijk, Griekenland, Hongarije, IJsland, Italië, Letland, Liechtenstein, Litouwen, Luxemburg, Malta, Noorwegen, Nederland, Polen, Portugal, Slovenië, Slowakije, Zweden, Zwitserland en Tsjechië, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.*

Krachtens artikel 7, eerste lid van de wet van 15 december 1980:

□ 1° hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten: betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum.”

Dit is de tweede bestreden beslissing

2. Over de rechtspleging

Aan verzoekster werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van verweerder om de kosten van het geding ten laste van verzoekster te leggen.

3. Over de ontvankelijkheid

3.1. Verweerder werpt op dat verzoekster geen belang heeft bij de nietigverklaring van de tweede bestreden beslissing. Hij stelt dat hij, ingevolge artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet, in casu verplicht is om een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten te nemen en dus niet over enige discretionaire bevoegdheid beschikt. Hij zet uiteen dat hij, gelet op voormelde wetsbepaling, bij een eventuele vernietiging van de tweede bestreden beslissing, behoudens in het geval hierdoor hogere rechtsnormen zouden worden geschonden, niet anders vermag dan opnieuw over te gaan tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Daarnaast geeft hij aan van oordeel te zijn dat de door verzoekster aangevoerde schending van een aantal artikelen van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) niet kan worden aangenomen.

3.2. De Raad dient vast te stellen dat verweerder verzoeksters aanvraag om machtiging tot verblijf op 26 februari 2013 ontvankelijk heeft verklaard en heeft beslist dat verzoekster in het bezit diende te worden gesteld van een attest van immatriculatie. Ingevolge de ongegrondverklaring van verzoeksters aanvraag om machtiging tot verblijf werd het haar verleende attest van immatriculatie ingehouden. De eventuele vernietiging van de beslissing waarbij verzoeksters aanvraag om machtiging tot verblijf ongegrond wordt verklaard zal ertoe leiden dat zij wordt teruggeplaatst in haar vroegere toestand en dat zij dus opnieuw in het bezit dient te worden gesteld van een attest van immatriculatie. In dat geval kan niet gesteld worden dat verzoekster nog onder het toepassingsgebied van artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet valt en dat er op verweerder een verplichting zou rusten om over te gaan tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Er kan niet zonder meer gesteld worden dat verzoekster geen belang heeft bij de nietigverklaring van de tweede bestreden beslissing.

De exceptie wordt verworpen.

4. Onderzoek van het beroep

4.1.1. Verzoekster voert in een eerste middel, wat betreft de eerste bestreden beslissing, de schending aan van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurs-handelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de artikelen 9ter en 62 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van het EVRM, van “*de onredelijke termijn*” en van de beginselen van behoorlijk bestuur.

Zij verschaft de volgende toelichting:

“EERSTE ONDERDEEL : Wat betreft het geneeskundig verslag van de arts- adviseur.

Bij de bestreden beslissing wordt onder gesloten enveloppe een medische evaluatie gevoegd van Dr.[J.M.], arts-adviseur bij DVZ.

Noch uit de medische evaluatie zelf, noch uit de bestreden beslissing zelf blijkt de specialisatie van de arts-adviseur.

De arts-adviseur vermeldt ook niet zijn RIZIV-nummer.

Uit opzoeking op de website van de Orde van Geneesheren blijkt dat de arts-adviseur Dr. [J.M.] de algemene geneeskunde beoefent. De arts-adviseur is dus alleszins geen specialist en zeker geen kinderarts-neuroloog, geen kinderarts-oncoloog...

De door verzoekster voorgebrachte medische attesten werden opgesteld door o.m. Prof. Dr.[B.C.], kinderneurologie UZA.

Het verslag van de arts-adviseur van de Dienst Vreemdelingenzaken is opgesteld door een arts die geenszins gelijkgesteld kan worden met de artsen-specialisten dewelke de verschillende medische attesten opstelden.

Het is evident dat de arts die het medische dossier van verzoekster dient te beoordelen en het medisch evaluatieverslag dient op te stellen, minstens dezelfde specialisatiegraad van de behandelende specialisten van het zieke kind dient te hebben. De door verzoekster ingediende medische attesten opgesteld door kinderartsen-neurologen dienen beoordeeld te worden door kinderartsen-neurologen.

Het medisch evaluatieverslag dat de arts-adviseur afleverde, heeft dan ook geenszins dezelfde waarde als de medisch attesten afgeleverd door de artsen-specialisten van verzoekster.

Verzoekster verwijst naar een arrest van de Raad van State dd. 12.08.1997 (geciteerd in arrest van de Raad van State van 7 april 1998) waarin het volgende werd vermeld omtrent medische attesten:

"Considérant que les certificats et rapports médicaux produits par la requérante émanent de spécialistes en médecine interne et en hématologie, tandis que ceux sur lesquels se fonde la partie adverse émanent d'un médecin qui, s'il est certes titulaire d'une licence en médecine d'expertise, n'est pas spécialisé en médecine interne et en hématologie; que ce médecin ne conteste pas l'affection dont est atteinte son enfant mais diverge de l'avis des précédents quant aux conséquences d'un rapatriement; qu'il lui incombait donc; et qu'il incombait par suite à la partie adverse, d'exposer les raisons pour lesquelles il s'écartait des conclusions des spécialistes et de s'assurer que les intéressées pourraient bénéficier dans leur pays d'origine des soins qui conviennent à leur état."

Verzoekster meent hieruit af te mogen leiden dat een verslag van een "niet specialist geneesheer" onvoldoende is om een verslag van specialisten-geneesheren te kunnen afwijzen.

TWEEDE ONDERDEEL: "Betrokkene lijdt niet aan een aandoening die levensbedreigend is gezien de kritieke gezondheidstoestand of het zeer vergevorderd stadium van de ziekte"

Artikel 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen bepaalt dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die ten grondslag liggen aan die beslissing, en dat de gegeven motivering afdoende dient te zijn.

De bestreden beslissing verklaart de aanvraag artikel 9ter vreemdelingenwet ongegrond door te verwijzen naar het verslag van de arts-adviseur dd. 25.02.2013 om vervolgens het volgende te besluiten:

"Dit medische dossier laat niet toe het bestaan vast te stellen van een graad van ernst zoals vereist door artikel 3 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens, zoals geïnterpreteerd door het Europees Hof van de Rechten van de Mens dat een aandoening eist die levensbedreigend is gezien de kritieke gezondheidstoestand of het zeer ver gevorderd stadium van de ziekte (EHRM 27 mei 2008, Grote Kamer, nr. 26565/05, N. v. United Kingdom; EHRM 2 mei 1997, nr. 30240/96? D. v. United Kingdom).

Uit het medisch dossier blijkt geen directe bedreiging vast te stellen voor het leven van betrokkene, er is geen vitaal orgaan aangetast en de aangehaalde psychologische toestand van betrokkene vereist geen speciale beschermingsmaatregelen.

Deze motivering is op geen enkele wijze juist, afdoende, nauwkeurig en volledig.

Verwerende partij beperkt zich ertoe in haar beslissing te verwijzen naar het advies van de arts-adviseur die in zijn verslag dd. 25.02.2013 het bovenstaande heeft geconcludeerd.

Verzoekster kan niet akkoord gaan met een dergelijke stereotype afwijzing van haar verzoek tot regularisatie aangezien het toepassingsgebied van art. 9TER § 1 ruimer is dan enkel ziektes die onmiddellijk levensbedreigend zijn.

Het is niet vereist dat de ziekte 'levensbedreigend' is of 'een directe bedreiging inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit'.

Het kan volstaan dat bv. gespecialiseerde zorgverstrekking nodig is (zie bv. Kort.ged. Brussel, 13 mei 1998, RDE, 1998, 240) of nog dat regelmatige consultaties nodig zijn (continuïteit in de zorgverstrekking, zie bv. Kort.ged. Brussel, 14 augustus 1996, T. Vreemd, 1996, 373).

De Raad van State voegt hieraan toe: "ce qui est en cause n'est pas la stabilité d'un état de santé, mais bien sa gratuité et la constance de soins qu'il appelle." (zie RVS, nr. 62.844, 30 oktober 1996).

Vrije vertaling: "niet de stabiliteit van de gezondheidstoestand, maar de ernst en de voortdurende zorg die deze vereist, is van belang".

Volgens verschillende arresten van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen gaat het advies van de arts-adviseur nog steeds uit van een foute interpretatie van de rechtspraak van het EHRM en van een veel te beperkte lezing van artikel 9ter zelf. Dit bevestigde de RvV in een arrest nr. 93.870 van 18 december 2012 [...].

Het EHRM stelt namelijk 'directe levensbedreiging' en 'kritieke gezondheidstoestand' geenszins als absolute voorwaarde om te kunnen spreken van een schending van artikel 3 EVRM. Het Hof stelt dat ook ernstige aandoeningen die geen directe levensbedreiging vormen, een schending kunnen uitmaken. Bovendien biedt artikel 9ter Vw een ruimere bescherming dan direct levensbedreigende ziektes. (RvV nr. 92.397 dd. 29.11.2012 en RvV nr. 92.661 dd. 30.11.2012).

De arts-adviseur van de DVZ vertrekt dan ook van een verkeerde deductie wanneer hij stelt dat artikel 3 EVRM eist dat de aandoening levensbedreigend is gezien de kritieke gezondheidstoestand of het zeer gevorderd stadium van de ziekte" (RvV nr. 92.397, RvV nr. 92.661).

De recente rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is dan ook eenduidig: de standaardmotiveringen door de artsen-adviseurs en door de Dienst Vreemdelingenzaken zijn onwettig.

De beoordeling en motivering van de medische elementen van een 9ter-aanvraag door de DVZ is te beperkt. Ze moet ruimer zijn dan alleen 'directe levensbedreiging' of 'geen directe bedreiging voor zijn leven of fysieke integriteit'. De Dienst Vreemdelingenzaken en de artsen-adviseurs moeten alle medische normen van artikel 9ter Verblijfswet en ook de behandeling in het herkomstland onderzoeken en motiveren. (RvV 92.258, 27 november 2012 - RvV 92.397, 29 november 2012 - RvV 92.444, 29 november 2012 - RvV 92.661, 30 november 2012 - RvV 92.863, 4 december 2012)

Verzoekster meent dat de motivering van de beslissing dan ook totaal faalt, onnauwkeurig, foutief en niet afdoende is.

Bijgevolg schendt de bestreden beslissing de motiveringsplicht en artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

DERDE ONDERDEEL: Adequate behandeling in het land van herkomst?

Artikel 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen bepaalt dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die ten grondslag liggen aan die beslissing, en dat de gegeven motivering afdoende dient te zijn.

Het advies van de arts-adviseur van 25.02.2013 stelt zonder enige motivering :

"Uit het medisch dossier blijkt geen aandoening die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit van betrokkene, noch een aandoening die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen behandeling is in het land van herkomst of het land waar hij verblijft. Derhalve is er vanuit medisch standpunt geen bezwaar tegen een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar hij verblijft."

De bestreden beslissing verklaart de aanvraag artikel 9ter vreemdelingenwet ongegrond.

Verwerende partij beperkt zich ertoe in haar beslissing te verwijzen naar het advies van de arts-adviseur om te concluderen dat :

"Derhalve:

- 1. Kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit, OF*
- 2. Kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft."*

De bestreden beslissing miskent flagrant de bepalingen van artikel 9ter vreemdelingenwet.

De Dienst Vreemdelingenzaken steunt de ongegrondheidsbeslissing enkel op het motief dat uit het medische getuigschriften zou blijken dat de actuele gezondheidstoestand van verzoekster gestabiliseerd is en op dit moment geen actieve behandeling meer zou zijn.

Dit motief is enerzijds foutief (zie hierboven). Anderzijds volstaat het niet.

Artikel 9ter vreemdelingenwet vereist een dubbel onderzoek daar dit artikel de mogelijkheid creëert voor medische regularisatie in twee omstandigheden:

-lijden aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit;

OF

-lijden aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft.

Het tweede criterium is op geen enkele manier weerlegd in de bestreden beslissing.

Uit grondige lezing van het advies van de ambtenaar-geneesheer blijkt dat deze de behandelingsmogelijkheden in het land van herkomst, de beschikbaarheid van de zorgen in het land van herkomst, de opvolging in het land van herkomst en de toegankelijkheid van de benodigde medische zorgen in het land van herkomst niet onderzocht heeft, De wetgeving heeft bewust twee autonome criteria in het leven geroepen.

In de tekst van de wet staat 'OF', wat betekent dat het over twee autonome criteria gaat.

Het tweede criterium dient bijgevolg ook op zichzelf beoordeeld te worden. Het is perfect denkbaar dat iemand niet lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit, maar dat hij wel een ziekte heeft die aanleiding geeft tot een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er daarvoor geen adequate behandeling (medische zorgen, medicamenten...) is in het land van herkomst.

Bv. een chronische bronchitis is op zich niet levensbedreigend, maar kan wel tot een mensonterende situatie leiden wanneer in het land van herkomst deze niet adequaat kan verzorgd worden..

In het geval van verzoekster betreft het een absoluut ernstige ziekte die in de toekomst per definitie levensbedreigend is.

Dat de beslissing duidelijk art. 9ter Vreemdelingenwet schendt. Dat voor de volledigheid verzoekster verwijst naar een gelijkaardige zaak welke de RVV heeft beslecht. Meer bepaald het arrest 92397 van 29.11.2012 waarvan verzoekster volgend uittreksel citeert:

Aldus blijkt dat de ambtenaar-geneesheer door enkel te onderzoeken of de aandoeningen direct levensbedreigend zijn, in de zin dat er sprake is van een kritieke gezondheidstoestand of een vergevorderd stadium van de ziekte, zonder verder onderzoek naar de mogelijkheden van een behandeling in het land van herkomst, de rechtspraak van het EHRM inzake artikel 3 van het EVRM bij de verwijdering van zieke vreemdelingen, te beperkend interpreteert.

De bestreden beslissing steunt op een deductie van de arts-adviseur, die geen steun vindt in artikel 9ter, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet. Er werd in strijd met artikel 9ter, § 1, eerste lid van de

vreemdelingenwet niet nagegaan of er geen sprake is van een ziekte of aandoening die een reëel risico inhoudt op onmenselijke en vernederende behandeling doordat er geen adequate behandeling beschikbaar is in het land van herkomst. De motiveringsplicht werd geschonden in het licht van artikel 9ter, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet.

Bijgevolg schendt de bestreden beslissing dan ook de formele motiveringsplicht en artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

VIERDE ONDERDEEL : Geen motivering omtrent tante [D.A.].

De bestreden beslissing motiveert niet omtrent de tante van verzoekster. In een aanvulling dd. 05.01.2010 breidde verzoekster expliciet de aanvraag uit tot de tante.

De bestreden beslissing laat na hieromtrent te motiveren. Zulks betreft een schending van de motiveringsplicht;

De bestreden beslissing dient dan ook om die reden vernietigd te worden.

VIJFDE ONDERDEEL : onredelijke termijn.

Verzoeksters aanvraag dateert van 20.08.2009. Verzoekster heeft quasi vier jaar moeten wachten op een definitief antwoord op haar aanvraag. Pas op 19.06.2013 ontvangt zij een weigeringsbeslissing én een bevel om het grondgebied te verlaten. Een behandelingstermijn van bijna vier jaar is onredelijk te noemen, zeker gelet op de leeftijd van verzoekster, die pas 16 jaar was op het moment van de aanvraag.

Zeker in zaken zoals deze dewelke betrekking heeft op de gezondheid van verzoek[st]er dient een redelijke behandelingstermijn in acht te worden genomen.

Verzoekster is al die tijd in de waan gelaten - minstens sedert de positieve ontvankelijkheidsbeslissing van 13.10.2011 - dat haar aanvraag ook gegrond zou worden verklaard.

Eerst een aanvraag ontvankelijk verklaren, en dusdanig verzoekster toelaten zich te integreren in de Belgische gezondheidszorg, om dan later verzoekster volledig af te wijzen, schendt het principe van de redelijke termijn. De behandelingstermijn is in casu niet redelijk meer te noemen.

Verzoekster verwijst naar de analogie met het permanente regularisatiecriterium van definitieve regularisatie na een lange asielpcedure. Verzoeker meent dat in aanvragen waarin het de gezondheid behelst dit criterium evenzeer dient te gelden.

De bestreden beslissing dient dan ook om die reden vernietigd te worden.”

4.1.2.1. De Raad merkt op dat artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de administratieve beslissingen met redenen moeten worden omkleed en dat artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 voorziet dat de motivering van een bestuurlijke beslissing de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan deze beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip “afdoende” zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De Raad stelt vast dat in de eerste bestreden beslissing duidelijk het determinerende motief wordt aangegeven op grond waarvan deze beslissing is genomen. Er wordt, met verwijzing naar artikel 9ter van de Vreemdelingenwet en een advies van een ambtenaar-geneesheer, immers vastgesteld dat uit het door verzoekster voorgelegde medische dossier niet kan worden afgeleid dat zij lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor haar leven of haar fysieke integriteit of aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in haar land van herkomst of het land waar zij gewoonlijk verblijft. In het advies van de ambtenaar-geneesheer waarnaar in deze beslissing expliciet wordt verwezen en dat samen met deze beslissing aan verzoekster werd ter kennis gebracht en waarvan de inhoud derhalve dient te worden

geacht deel uit te maken van de motivering van de bestreden beslissing, wordt verder toegelicht dat bij verzoekster een hersentumor werd vastgesteld, doch dat zij in 2005 en in 2008 werd geopereerd en haar toestand sindsdien volledig stabiel is. De ambtenaar-geneesheer zette uiteen dat de magnetische resonantiebeelden een volledig gewijzigde toestand aantonen, dat verzoekster niet meer werd gehospitaliseerd, dat er geen acute opstoten meer waren en er geen actieve behandeling meer is, zodat vanuit medisch standpunt niets haar terugkeer naar haar land van herkomst nog in de weg staat. Hij verwees tevens naar de criteria die voortvloeien uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) inzake draagwijdte van artikel 3 van het EVRM en naar de toetsingscriteria die zijn opgenomen in artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Deze motivering is pertinent en draagkrachtig. Zij laat verzoekster toe om haar rechtsmiddelen met kennis van zaken aan te wenden.

Gezien voorgaande vaststellingen moet tevens worden benadrukt dat het betoog van verzoekster dat de motivering van de eerste bestreden beslissing niet meer is dan een stereotiepe afwijzing die louter is gebaseerd op een overweging over de interpretatie van artikel 3 van het EVRM feitelijke grondslag mist.

Waar verzoekster nog betoogt dat verweerder niet heeft gemotiveerd waarom haar tante niet tot een verblijf om medische redenen werd gemachtigd moet worden gesteld dat de bestreden beslissing louter betrekking heeft op verzoekster en dat verweerder in een bestuurlijke beslissing waarin hij aan een vreemdeling uiteenzet waarom diens aanvraag om machtiging tot verblijf wordt geweigerd geen standpunt moet innemen omtrent aanvragen om machtiging tot verblijf die betrekking hebben op andere personen.

Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals deze voortvloeit uit artikel 62 van de Vreemdelingenwet en uit de artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, wordt niet aangetoond.

4.1.2.2. In de mate dat verzoekster stelt van oordeel te zijn dat de motivering van de eerste bestreden beslissing inhoudelijk niet correct is voert zij de schending aan van de materiële motiveringsplicht, die in voorliggende zaak moet worden onderzocht in het raam van de toepassing van de bepalingen van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

Artikel 9ter, § 1 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoonst overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

De aanvraag moet per aangetekende brief worden ingediend bij de minister of zijn gemachtigde en bevat het adres van de effectieve verblijfplaats van de vreemdeling in België.

De vreemdeling maakt samen met de aanvraag alle nuttige en recente inlichtingen over aangaande zijn ziekte en de mogelijkheden en de toegankelijkheid tot een adequate behandeling in zijn land van herkomst of in het land waar hij verblijft.

Hij maakt een standaard medisch getuigschrift over zoals voorzien door de Koning bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad. Dit medisch getuigschrift dat niet ouder is dan drie maanden voorafgaand aan de indiening van de aanvraag vermeldt de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling.

De beoordeling van het in het eerste lid vermelde risico, van de mogelijkheden van en van de toegankelijkheid tot behandeling in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, en van de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer of een geneesheer aangeduid door de minister of zijn gemachtigde die daaromtrent een advies verschaft. Deze geneesheer kan, indien hij dit nodig acht, de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen.”

Uit deze bepaling blijkt dat een verblijfsmachtiging op grond van medische redenen enkel kan worden toegestaan indien de aanvrager bewijst dat zijn leven of fysieke integriteit in gevaar zijn bij een terugkeer naar zijn land van herkomst of gewoonlijk verblijf of indien hij in een onmenselijke of vernederende

situatie dreigt terecht te komen omdat er geen adequate behandeling bestaat voor zijn gezondheidsprobleem in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft. Het komt enkel aan een door verweerder aangestelde arts toe om het al dan niet bestaan van dit reëel risico te beoordelen.

Verzoekster zet in een eerste onderdeel van haar middel uiteen dat zij heeft vastgesteld dat de ambtenaar-geneesheer die het advies heeft opgesteld dat dient als basis voor de eerste bestreden beslissing een arts-generalist is en zijn beoordeling van haar medische situatie niet opweegt tegen deze van artsen die een bepaalde specialisatie hebben. Er dient evenwel te worden gesteld dat uit de bepalingen van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet niet blijkt dat de ambtenaar-geneesheer slechts een medisch advies mag of kan verstrekken indien hij dezelfde specialisatie of expertise heeft als de artsen die de medische attesten opstelden die door een vreemdeling werden aangebracht ter staving van een aanvraag om machtiging tot verblijf (cf. RvS 6 november 2013, nr. 225.353; RvS 13 mei 2014, nr. 10.484 (c)). Verzoekster kan ook niet nuttig verwijzen naar rechtspraak van de Raad van State die handelt over de toepassing van het oude artikel 9, derde lid van de Vreemdelingenwet en daarenboven betrekking heeft op een situatie waarbij het standpunt van de controlearts sterk afwijkt van dat van de behandelende arts, wat in casu niet blijkt.

In het tweede onderdeel van haar middel stelt verzoekster dat de ambtenaar-geneesheer de rechtspraak van het EHRM te beperkend of verkeerd interpreteert en dat artikel 9ter van de Vreemdelingenwet een ruimere bescherming biedt dan artikel 3 van het EVRM en de bestreden beslissing derhalve is gegrond op een advies waarbij geen rekening werd gehouden met de in artikel 9ter bepaalde normen. Daargelaten de vraag of verzoeksters standpunt dat de bescherming die geboden wordt door artikel 9ter van de Vreemdelingenwet groter is dan deze die wordt geboden door artikel 3 van het EVRM correct is – dit standpunt vindt namelijk geen steun in de memorie van toelichting bij de wet waarbij artikel 9ter in de Vreemdelingenwet werd ingevoegd (*Parl.St. Kamer, 2005-2006, nr. 2478/001, 35*) en in bepaalde arresten van de Raad van State (cf. RvS 19 november 2013, nr. 225.523) – moet worden gesteld dat uit het advies van de ambtenaar-geneesheer duidelijk blijkt dat hij hoe dan ook een toetsing doorvoerde aan de in artikel 9ter, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet voorziene criteria. Uit de bewoordingen van het advies van de ambtenaar-geneesheer blijkt zonder meer dat hij, na een analyse van de bij de aanvraag om machtiging tot verblijf gevoegde stukken, vaststelde dat verzoeksters medische toestand is gewijzigd nadat zij werd geopereerd, dat haar situatie volledig is gestabiliseerd, dat geen actieve behandeling meer vereist is en dat hij vervolgens concludeerde dat uit de beschikbare medische gegevens geen aandoening blijkt die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit van verzoekster en dat er evenmin sprake is van een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen behandeling is in haar land van herkomst of gewoonlijk verblijf. Verzoeksters betoog dat het EHRM het voorhanden zijn van een aandoening die “*direct levensbedreigend*” is of een “*kritieke gezondheidstoestand*” niet vooropstelt als een absolute voorwaarde om te kunnen besluiten tot een schending van artikel 3 van het EVRM en dat artikel 9ter van de Vreemdelingenwet ook toelaat een verblijfsmachtiging toe te staan indien de aangevoerde medische problematiek niet onmiddellijk levensbedreigend is doet geen afbreuk aan het gegeven dat, zelfs indien de ambtenaar-geneesheer de precieze draagwijdte van de rechtspraak van het EHRM niet correct zou hebben ingeschat, hij de facto wel een toetsing doorvoerde aan de door de wetgever bepaalde normen en zijn oordeel niet louter baseerde op de vaststelling dat verzoeker niet lijdt aan een levensbedreigende, kritieke of vergevorderde ziekte. Het gegeven dat in het advies van de ambtenaar-geneesheer wordt verwezen naar de rechtspraak van het EHRM inzake artikel 3 van het EVRM laat in casu niet toe te concluderen dat geen toepassing zou zijn gemaakt van de correcte wettelijke bepalingen of dat de hierin opgenomen normen niet juist zouden zijn toegepast. De verwijzing naar arresten van de Raad waarbij werd vastgesteld dat een controlearts geen volledige toetsing doorvoerde aan de in artikel 9ter, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet bepaalde criteria is in voorliggende zaak dan ook niet dienstig.

Inzake de in het derde onderdeel van het middel door verzoekster aangevoerde grief dat de ambtenaar-geneesheer de beschikbaarheid en de toegankelijkheid van de vereiste medische zorgen in haar land van herkomst niet heeft onderzocht kan het volstaan op te merken dat de ambtenaar-geneesheer vaststelde dat er geen behandeling van de hersentumor waarvoor verzoekster een laatste maal in 2008 werd geopereerd meer is. Indien een gezondheidsprobleem niet langer medisch dient te worden behandeld, dan kan het ontbreken van een adequate behandeling voor dit gezondheidsprobleem uiteraard geen aanleiding meer geven tot een onmenselijke of vernederende behandeling.

Verzoekster lijkt de correctheid van de bevindingen van de ambtenaar-geneesheer dat haar toestand stabiel is gestabiliseerd en de vastgestelde hersentumor op zich momenteel geen actieve behandeling meer vereist nog in vraag te willen stellen. Zij verliest hierbij uit het oog dat de geneesheer-specialist die

zij zelf consulteerde in zijn verslag van 29 november 2010 dat zij aan verweerder overmaakte het volgende meedeelde: *"meisje van 18 jaar met pilocytair astrocytoma graad 1 t.h.v. de thalamus, momenteel stabiel"*.

Door te poneren dat haar aandoening *"in de toekomst per definitie levensbedreigend is"* weerlegt verzoekster de vaststelling niet dat zij actueel niet lijdt aan een ziekte zoals bedoeld in artikel 9ter, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet. De Raad benadrukt in dit verband dat voormelde wetsbepaling, gezien het gebruik van de tegenwoordige tijd in de zinsnede *"lijdt aan een ziekte"* verweerder slechts verplicht tot het in aanmerking nemen van een actuele medische situatie en hij niet kan vooruitlopen op eventuele, niet voorspelbare, evoluties in de gezondheidstoestand van een vreemdeling. De ambtenaar-geneesheer dient uit te gaan van feiten niet van hypothesen.

De uiteenzetting van verzoekster laat niet toe te concluderen dat de eerste bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding of de door hem aangestelde ambtenaar-geneesheer beschikt.

Een schending van de materiële motiveringsplicht of van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet blijkt niet.

4.1.2.3. Nu verzoekster niet aannemelijk maakt dat de eerste bestreden beslissing tot gevolg heeft dat haar leven in gevaar wordt gebracht of dat zij onderworpen wordt aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen kan ook geen schending van de artikelen 2 en 3 van het EVRM worden vastgesteld.

4.1.2.4. Verzoekster toont verder niet aan welk belang zij heeft bij het aanvoeren dat de eerste bestreden beslissing eerder had moeten worden genomen (cf. RvS 18 februari 2008, nr. 179.757). De eventuele vernietiging van de eerste bestreden beslissing omwille van de vaststelling dat deze niet binnen een redelijke termijn zou zijn genomen heeft immers hoe dan ook niet tot gevolg dat verweerder haar aanvraag om machtiging tot verblijf alsnog zou dienen in te willigen. Een verblijfsmachtiging in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet kan namelijk slechts worden toegestaan indien aan de in voormelde wetsbepaling gestelde vereisten is voldaan. Een aanvraag om machtiging tot verblijf om medische redenen kan niet worden aangewend om, met miskennis van de duidelijke wetsbepalingen, een vreemdeling zijn verblijfstoestand te *"regulariseren"* op niet-medische gronden. Verzoekster die bovendien werd bijge-staan door een raadsman die haar de draagwijdte van een ontvankelijkheidsbeslissing inzake een aanvraag om machtiging tot verblijf kon toelichten, kan ook niet voorhouden dat zij in de waan is gelaten dat haar aanvraag ook gegrond zou worden verklaard. Deze bewering heeft geen enkele basis. Verzoekster kon tijdens het onderzoek naar de gegrondheid van haar aanvraag trouwens op legale wijze in België verblijven, kon genieten van steunverlening en medische opvolging, zodat niet blijkt dat zij enig nadeel leed ingevolge de behandelingsduur van haar aanvraag. Het feit dat verweerder een zekere tijd nodig had om een standpunt in te nemen omtrent verzoeksters aanvraag laat ook niet zonder meer toe te concluderen dat deze beslissing niet binnen een redelijke termijn werd genomen. Er moet hierbij worden op gewezen dat verzoekster niet de enige vreemdeling is die een aanvraag indient om op medische gronden tot een verblijf te worden gemachtigd en dat een beslissing met betrekking tot haar aanvraag slechts kon worden genomen nadat het advies was ingewonnen van een controlearts, die een nauwkeurige analyse diende door te voeren van de verschillende medische getuigschriften die werden neergelegd.

De aangevoerde schending van de verplichting om binnen een redelijke termijn een beslissing te nemen – door verzoekster omschreven als *"de schending van de onredelijke termijn"* – kan niet tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing leiden en blijkt ook niet.

4.1.2.5. Verzoeksters uiteenzetting laat ook niet toe de schending van enig ander niet nader omschreven beginsel van behoorlijk bestuur vast te stellen.

Het tweede middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

4.2.1. Verzoekster voert in een tweede middel, met betrekking tot de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, de schending aan van artikel 7 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 4 van het ministerieel besluit van 17 mei 1995 houdende delegatie van bevoegdheid van

de Minister inzake de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het ministerieel besluit van 17 mei 1995) en van de materiële motiveringsplicht.

Haar betoog luidt als volgt:

“Het bevel om het grondgebied te verlaten begint als volgt:

"In uitvoering van de beslissing van [P.F.] , Attaché, gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie (...)"

Het is totaal onduidelijk welke beslissing er precies uitgevoerd wordt. Er wordt geen datum van de beslissing opgegeven, noch wordt de beslissing verder benoemd.

De materiële motiveringsplicht is dan ook geschonden.”

4.2.2.1. De Raad stelt vast dat de eerste zin in de tweede bestreden beslissing weergeeft wie deze beslissing heeft genomen en dat vervolgens de titel, de datum en de inhoud van deze beslissing worden weergegeven. Verzoekster kan dan ook niet worden gevolgd waar zij stelt dat het onduidelijk is naar welke beslissing er wordt verwezen in de tweede bestreden beslissing.

Uit de aan de Raad voorgelegde stukken blijkt verder dat verzoekster niet beschikt over een geldig visum. Verzoekster betwist dit ook niet. Verweerder diende haar, aangezien niet blijkt dat meer gunstige bepalingen vervat in een internationaal verdrag in casu kunnen worden ingeroepen en verzoekster niet gemachtigd of toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, in toepassing van artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet, dan ook een bevel om het grondgebied te verlaten te geven.

Een schending van de materiële motiveringsplicht of van artikel 7 van de Vreemdelingenwet kan niet worden vastgesteld.

4.2.2.1. Verzoekster laat voorts na uiteen te zetten waarom zij van oordeel is dat de artikelen 2 en 4 van het ministerieel besluit van 17 mei 1995 geschonden zijn en kan ook niet nuttig verwijzen naar de bepalingen van dit koninklijk besluit aangezien dit ministerieel besluit werd opgeheven door het ministerieel besluit van 18 maart 2009 houdende delegatie van bepaalde bevoegdheden van de Minister die bevoegd is voor de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en tot opheffing van het ministerieel besluit van 17 mei 1995 houdende delegatie van bevoegdheid van de Minister inzake de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Dit onderdeel van het middel is dan ook onontvankelijk.

Het tweede middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

Verzoekster heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven juli tweeduizend veertien door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK